

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 9Co/1013/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712207769
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Burik
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712207769.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Burika a členov senátu JUDr. Jany Kotrčovej a JUDr. Ladislava Mejstříka, v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpený spoločnosťou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti odporcom: v rade 1/ X. M., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX, zastúpený JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom A. XX, X., v rade 2/ X. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. V. XX, zastúpený Mgr. Petrom Balážom, advokátom so sídlom P. X. XX, X. a v rade 3/ F. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. XXX, zastúpený JUDr. Vladimírom Kašubom, advokátom so sídlom A. XX, X., v konaní o zaplatenie 18.072,18 Eur s príslušenstvom, na odvolanie navrhovateľa a odporcov proti rozsudku Okresného súdu Martin, č. k. 9C/12/2013-183 zo dňa 30.4.2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil odporcovi v rade 1/ povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 10 508,73 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z jednotlivých splátok, odporcom v rade 2/ a 3/ sú povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 10 184,40 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne z jednotlivých splátok. Rozhodol, že splnením povinnosti jedným z odporcov zaniká v rozsahu tohto splnenia povinnosť ostatných odporcov. Vo zvyšku sa návrh navrhovateľa zamietol a rozhodnutie o trovách konania si vyhradil na samostatné uznesenie.

Pokladal zmluvu o postúpení pohľadávky za platnú a pristúpil k posudzovaniu nároku navrhovateľa na žalovanú sumu s príslušenstvom tak, ako ich vyšpecifikoval vo svojom návrhu na začatie konania. Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach nepokladal za platnú, nakoľko sa jedná o nekalú obchodnú praktiku. Mal preukázané, že dlh v čase uzavretia tejto dohody neexistoval v takej výške, ako je v nej uvedené, nakoľko pohľadávka, postúpená navrhovateľovi jeho právnym predchodcom, v čase uzavretia tejto dohody nebola v celom rozsahu splatná. Navrhovateľ napriek výzve súdu nepredložil listinu, ktorou by došlo k zosplateniu úveru, pričom uviedol, že uvedenú listinu si vyžiadal od svojho právneho predchodcu, avšak tento mu ju neposkytol. Z tohto vyplýva, že k zosplateniu úveru nedošlo ani zo strany navrhovateľa samotného. Súd mal teda za preukázané, že k zosplateniu úveru nedošlo, preto boli odporcovia povinní platiť navrhovateľovi a jeho právnemu predchodcovi jednotlivé mesačné splátky v zmysle zmluvy o úvere, prípadne jej dodatku. Vo vzťahu k odporcom v rade 2 a 3 navrhovateľ svojím čiastočným späťvzatím takýto právny názor sám potvrdil, keď sa voči nim domáha len zaplatenia týchto splátok. Vzhľadom na to, že súd pokladá dohodu uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach za neplatnú, za oprávnenú a preukázanú považuje len povinnosť zaplatiť jednotlivé mesačné splátky v zmysle zmluvy o úvere aj vo vzťahu k odporcovi v rade 1. Nepremičanými boli mesačné splátky úveru, splatné po 25.05.2009. Súd teda návrh navrhovateľa pokladal za dôvodný vo vzťahu k 46-im mesačným splátkam, splatným vždy 20-teho dňa v mesiaci v období od 20.06.2009 do 20.03.2013 (do dňa splatnosti poslednej mesačnej splátky úveru v zmysle

zmluvy o úvere), v prípade odporcu v rade 1 vo výške po 223,59 € v zmysle dodatku č. 1 k zmluve o úvere a v prípade odporcov v rade 2 a 3 vo výške po 221,40 € v zmysle samotnej zmluvy o úvere a v zmysle návrhu navrhovateľa na začatie konania po jeho čiastočnom späťvzati, a to aj s príslušenstvom, úrokom z omeškania, a v tejto časti mu vyhovel. Vo zvyšku žalovanej sumy s príslušenstvom navrhovateľ nedostatočne preukázal svoj nárok, opreto súd návrh navrhovateľa na začatie konania vo vzťahu k odporcovi v rade 1/ v tejto časti zamietol. Vo vzťahu k odporcom v rade 2 a 3 súd zamietol návrh na začatie konania po jeho čiastočnom späťvzati v časti mesačnej splátky, splatnej dňa 20.05.2009, s príslušenstvom, nakoľko táto bola v čase podania návrhu na začatie konania už premlčaná. Vzhľadom na vykonané dokazovanie mal teda súd za preukázané, že návrh navrhovateľa je dôvodný v časti o zaplatenie mesačných splátok úveru s príslušenstvom tak, ako sú špecifikované vo výrokovej časti tohto rozsudku, a v tejto časti mu vyhovel a vo zvyšku návrh navrhovateľa na začatie konania zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie odporca v rade 2/ poukazujúc na skutočnosť, že navrhovateľ nemohol pohľadávku platne nadobudnúť, pretože mu to nedovoľoval zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko nemal oprávnenie na poskytovanie úverov. Takisto namietal rozpor zmluvy o postúpení s ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Prvostupňový súd posúdil dohodu o uznaní záväzku zo dňa 26.8.2010 ako neplatnú, pretože jej obsah nezodpovedal skutočnému stavu a ani zmluve o postúpení pohľadávky a z rovnakých dôvodov mal za neplatnú vyhlásiť aj samotnú zmluvu o postúpení pohľadávky. Navrhol rozhodnutie zmeniť tak, že súd návrh zamietne. Uplatnil si trovy konania.

Odvolanie proti rozsudku podali i odporca v rade 1/ a 3/ poukazujúc na zmluvu o postúpení pohľadávky a ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. V konaní nebol produkovaný ani dôkaz o tom, že by právny predchodca navrhovateľa pred postúpením pohľadávky písomne vyzval odporcu v rade 1/ k splneniu ďalších zákonných podmienok k možnosti postúpenia pohľadávky. Splatný peňažný záväzok odporcu v rade 1/ pred 10.12.2009 podlieha premlčaniu a peňažný záväzok splatný po 10.12.2009 nemohol byť predmetom postúpenia. Navrhol rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie aj navrhovateľ, a to z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu. Navrhovateľ tvrdil, že v danom prípade dohodou o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach odporca uznal svoj záväzok voči navrhovateľovi, čím došlo k naplneniu ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka, tzn. k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10 ročnej premlčacej doby, pričom k tomu, aby nastali uvedené účinky zákon nevylučuje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu. Ďalej považoval za potrebné uviesť rozdielnosť účinkov ako i náležitostí pre aplikáciu ust. § 110 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka a ust. § 558 Občianskeho zákonníka. Poukázal aj na rozhodnutia iných odvolacích súdov v obdobných veciach. Žiadal napadnutý rozsudok zmeniť tak, aby súd vyhovel jeho návrhu, prípadne rozsudok zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Uplatnil si trovy konania.

K podanému odvolaniu navrhovateľa sa vyjadrili odporcovia v rade 1/ a 3/ poukazujúc na skutočnosť, že prvostupňový súd nepochybil pri posudzovaní Dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach. Znovu zdôraznili, že navrhovateľ nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 214 ods. 2 O.s.p. v spojení s ust. § 156 ods. 3 O.s.p. tento rozsudok podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Pokiaľ išlo o skutkové zistenia, vyhodnotenie rozhodujúcich skutočností a právne posúdenie veci, v tomto smere sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi napadnutého rozhodnutia, ktoré v takomto prípade nie je potrebné opakovať (ust. § 219 ods. 2 O.s.p.), keďže ani zo strany odvolateľa neboli v priebehu odvolacieho konania tvrdené také skutočnosti, s ktorými by sa nevyporiadal súd prvého stupňa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Okresný súd neporušil právo účastníkov konania na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak okresný súd ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj náležite vyhodnotil.

Pokiaľ išlo o odvolania odporcov je nutné zdôrazniť, že pre aktívnu legitímáciu navrhovateľa nebolo nutné, aby tento mal v predmete podnikania uvedené poskytovanie úverov, nakoľko samotný navrhovateľ úver odporcom neposkytol. Bol to právny predchodca navrhovateľa - banka, ktorý mohol poskytovať úvery a tento odporcovi v rade 1/ poskytol. Samotné ust. § 3 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch definuje veriteľa ako osobu, ktorá poskytuje spotrebiteľské úvery, pričom právny predchodca navrhovateľa túto podmienku spĺňal a od navrhovateľa nie je možné splnenie takejto podmienky vyžadovať, nakoľko získal pohľadávku ako postupník (v predmete podnikania má uvedené ako predmet činnosti okrem iného forfaitnig, faktoring i keď ani táto skutočnosť sa nevyžaduje pre platné postúpenia pohľadávky). V samotnom konaní nebolo preukázané, že by išlo o pohľadávku, ktorá by nebola spôsobilá na postúpenie a neurčitá ako to uviedol odporca v rade 2/.

Samotná skutočnosť, že nedošlo k zosplatneniu úveru neznamená, že nemohlo dôjsť k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách, pričom pokiaľ poukazovali odporcovia v rade 1/ a 3/ na skutočnosť, že nebol produkován ani dôkaz o tom, že by právny predchodca navrhovateľa pred postúpením pohľadávky písomne vyzval odporcu v rade 1/ je nutné zdôrazniť, že táto skutočnosť nebola predmetom dokazovania na súde prvého stupňa. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ust. § 205a O.s.p.

Pokiaľ išlo o odvolanie navrhovateľa, súd vychádzajúc z obsahu dohody o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, ako aj okolnosťami, za akých k jej uzavretiu došlo, aj odvolací súd nepovažoval za platnú, nakoľko ide o nekalú obchodnú prax.

Odvolenie navrhovateľa, namietajúceho nesprávne právne posúdenie veci spočívajúce v tom, že zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, nepovažoval odvolací súd za dôvodné. Bol názoru, že na základe ust. § 558 Občianskeho zákonníka možno uznať aj premlčaný dlh za podmienky, že ten, kto dlh uznal, o tomto premlčaní vedel (R 51/1968). Písomným uznaním premlčaného dlhu čo do dôvodu vyšky právne účinky už vzniknutého premlčania zaniknú a právo sa začne premlčovať znova (tentoraz v 10-ročnej premlčacej dobe). Ak však uznávajúci nevedel o premlčaní dlhu, výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že uznanie dlhu vyššie uvedený právny následok nemá.

Rovnako odvolací súd považoval za správne aj konštatovanie súdu o tom, že navrhovateľ v danom prípade využil odporcov ako slabšiu zmluvnú stranu a použil voči nemu nekalú obchodnú prax.

Na tomto mieste dodáva, že právny vzťah, ktorý existuje medzi navrhovateľom a odporcami je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy a teda na tento právny vzťah je treba aplikovať ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru. Tieto ustanovenia je treba aplikovať aj na právne úkony, ktoré bezprostredne nadväzujú na spotrebiteľskú zmluvu a teda aj na právny úkon uznania dlhu. V danom prípade pri uzatváraní dohody o splátkovom kalendári a uznaní dlhu boli naplnené zákonné znaky tohto zákonného inštitútu a to nedostatok odbornej starostlivosti na strane dodávateľa, ako aj potenciálne riziko, že takéto konanie naruší správanie spotrebiteľa (§ 7 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa). Podľa odvolacieho súdu konanie odporcu by súd aproboval v prípade, ak by podnet na uzavretie dohody vyšiel z jeho strany alebo síce zo strany navrhovateľa ale s poučením o následkoch uznania premlčaného záväzku. V danom prípade však k takému dobrovoľnému rozhodnutiu so znalosťou veci zo strany dlžníka nedošlo. Naopak, navrhovateľ v snahe reparať pochybenie svoje, resp. pochybenie svojho právneho predchodcu spočívajúce v nepodaní návrhu včas (pred uplynutím premlčacej doby) a vyhnúť sa tak novej námietke premlčania a zamietnutia návrhu, sofistickovane pomocou osôb v jeho záujme konajúcich, obchádza dlžníka a pod zámienkou výhodnosti podpísania splátkového kalendára ako listiny, ktorá má dlžníka uchrániť pred problémami, do tejto listiny inkorporuje aj vyhlásenie o uznaní dlhu (samozrejme bez vysvetlenia dlžníkom). Z toho hľadiska dohoda o uzavretí splátkového kalendára o uznaní záväzku ako nekalá obchodná prax je aj neplatná.

Vzhľadom na vyššie uvedené bol odvolací súd toho názoru, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosť rozhodnú pre posúdenie danej veci, stotožnil sa s jeho skutkovým a právnym záverom a rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p.. Z týchto dôvodov rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Odvolací súd o náhrade trov konania v zmysle ust. § 224 ods. 4 O.s.p. nerozhodoval.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.